

תת"ע 9266/06/15 - טל לוי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 9266-06-15 מדינת ישראל נ' לוי טל
תיק חיצוני: 50200917230

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקש	טל לוי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 21.9.15 בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירה של נהיגה ברכב כשרישיון הרכב פקע תקופה העולה על שישה חודשים - ביום 13.6.13, בניגוד לסעיף 2 לפקודת התעבורה, ונגזרו עליו קנס בגובה ₪1,200, פסילה בפועל לתקופה של חודשיים ופסילת רישיון נהיגה לתקופה של חודשיים על תנאי למשך שלוש שנים.

טענות הצדדים

לטענת המבקש, הוא לא התייצב לדיון מכיוון שלא קיבל הזמנה לדיון. לטענתו, ככל הנראה ההזמנה נשלחה למקום מגוריו הקודם. עוד ציין כי, אם פסק הדין יוותר על כנו ייגרם לו עיוות דין וכי רישיון הנהיגה חשוב לו מאד, הוא מקור פרנסתו.

לבקשה צורף תצהיר המבקש.

המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם כי המבקש לא הציג מסמך המפריך או מאשר את טענתו. לפיכך, אין לו אלא להלין על עצמו.

דיון והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

לטענת המבקש כאמור, הסיבה לאי התייצבותו לדיון הינה משום שלא קיבל הזמנה לדיון.

מעיון בתיק עולה כי, המבקש הוזמן לדיון ליום 9.9.15, וביום 8.9.15 הגיש בקשה לדחות את מועד הדיון עקב טיסה לחו"ל. בהחלטתי מיום 9.9.15 ציינתי כי לא נחה דעתי מהעמדת בית המשפט בפני עובדה מוגמרת, ולפנים משורת הדין קבעתי דיון ליום 21.9.15, אליו כאמור לא התייצב.

משהגיש המבקש בקשה לדחיית מועד הדיון, היה עליו לברר גורל בקשתו ולהתייצב למועד הנדחה, ומשלא עשה כן אין לו אלא להלין על עצמו.

למעלה מן הצורך, המבקש לא המציא אסמכתא לשינוי כתובתו, משמע לא הרים את הנטל שהוטל עליו.

אשר על כן, לא מצאתי סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש.

ב. בחינת גרימת עיוות דין

המבקש לא העלה בבקשתו כל טענת הגנה, והסתפק בטענה כי "אם פסק הדין יוותר על כנו ייגרם לי עיוות דין.. רישיון הנהיגה חשוב לי מאד, הוא מקור הפרנסה שלי", וזאת כאמור מבלי לפרט.

בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם נקבע כי: "... בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש".

לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין בענישה שהוטלה, וזאת נוכח העבירה המיוחסת לו.

בניגוד לדעת המבקש, ובהעדר טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, לא נראה לי כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחית.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, א' טבת תשע"ו, 13 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.